Ч. 245 Второк 3 (15) падолиста 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостзах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Ситуация парляментарна. — Тоаст німецкого цїсаря в Дамаску. — Ішпанїя а Сполучені Держави).

О скілько з віденьских ґазет видко, ситуация парляментарна хоч і непевна, не так зле представляє ся. Fremdenblatt так єї характеризує: „А все таки австрийский парлямент рушає ся — можна би сказати, коли гляне ся на успіхи осягнені в підкомітетах. Правда що рушає ся поволи, — але все-таки скорше як то первістно припускано. Тепер вже зачинають числити ся з тим фактом, що австрийский парлямент став ся здібним до акциї, а і послїдна бесїда, яку виголосив бар. Банфі против своїх обструкцийників здає ся то доказувати. Дві важні части угоди з Угорщиною залагоджено щасливо, а іменно справу митово-торговельного союза і статут банковий; обі ті справи перейшли щасливо через першу парляментарну пробу. А хоч ще богато остає ся до залагодженя, то все-таки єсть то великої ваги, що перебули парляментарну пробу дві найбільше оспорювані справи. А всеж-таки не хочемо перецїнювати того що доси узискано, бо найблизша будучність все ще не єсть без обави. Радикальна антипарляментарна партия веде дальшу аґітацию межи німецкими виборцями.

Після Grazer Volksblatt-у ситуация представляє ся так: Коли більшість видержить, то правительство позістане, хоч би угода наслїдком обструкциї мала бути переведена на основі §. 14, або хочби конституция мала бути змінена. В противнім случаю правительство мусїло би уступити а Хлюмецкий-Аверсперґ чекають вже на ту хвилю, коли моглиби розпочати пановане. Длятого панове з лївиці не хотять обструкциї навіть мимо зборів в Ґрацу. Але як-раз длятого було би найбільшою політичною глупотою, коли би католицка партия людова висунула ся тепер з більшости, бо в такім случаю лиш помогла би лїбералам. Они будуть охотно голосувати за угодою, скоро лиш зможуть прийти до власти. Ми длятого що-до угоди не зискали би нїчого а зато потерпіли би велику шкоду на поли політичнім, релїгійнім і економічнім.

Велику сензацию в сьвітї політичнім, особливо серед магометан викликав тоаст цїсаря Вільгельма виголошений на пирі в Дамаску. Тоаст сей звучить дословно так: В виду тої почести, яку нам тут віддають, чую потребу в імени цїсаревої і моїм подякувати за приняте і за все, чого ми у всїх містах сего краю зазнали, передовсїм же подякувати за величаве принятє в місті Дамаску. Глубоко тронутий сим величавим видовищем а рівночасно і порушений гадкою, що стою на місци, де перебував один з найбільше лицарских володїтелїв всїх часів, великий султан Саладин, лицар без страху і докору, що нераз мусїв поучати своїх противників, яким має бути лицарство, — користаю радо з нагоди, щоби передовсїм подякувати Є. Вел. султанови Абдул-Гамідови за его гостинність. Нехай Є. Вел. султан і нехай тих триста мілїонів магометан, що розсїяні живуть на земли і почитають в нїм свого каліфа, будуть певні того, що нїмецкий цїсар буде на всї часи їх приятелем. Пю на здоровлє Є. Вел. султана Абдул-Гаміда“. — Тоаст сей зробив в Константинополи велике вражінє а султан зложив зараз цїсареви подяку за него. Тоаст сей буде оголошений також в турецкім язицї і сподївають ся, що він зробить велике вражінє в цїлім магометаньскім сьвітї та піднесе повагу і значінє султана.

Мирові переговори в Парижи межи Ішпанїєю а Сполученими Державами застрягли на справі Филипиньскій. З Парижа доносять, що ішпаньскі комісарі зажадали довшої проволоки для нарадженя ся зі своїм правительством щодо Филипинів. Американьскі комісарі відповіли, що можуть згодити ся на проволоку лиш до втірка. З Вашінґтону знов наспіла вість, що американьске правительство вислало депешу з остаточними інструкциями для комісарів американьских. Депеша поручає їм, щоби не запускали ся в нїякі переговори в справі, чи Филипини мають перейти під правлїнє Сполучених Держав і вільно їм лиш вести переговори що-до часу і способу, в який острови мають бути віддані Американцям. В Льондонї знов суть того переконаня, що ішпаньско-американьскі переговори мирові в Парижи будуть зірвані а в такім случаю Сполучені Держави возьмуть Филипиньскі острови силою.

Новинки.

Львів дня 14-го падолиста 1898.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав судовому радникови в Самборі Людв. Слотвиньскому при нагоді его переходу на пенсию титул радника вишшого суду краєвого.

— **Презента.** Ц. к. Намістництво уділило презенту на опорожнену гр. кат. парохию в Ізбах, цїсарского надана, о. Іванови Сенетї, дотеперішному греко-кат. парохови в Берестї.

НЕДОБИТОК.

(З фіньского — Юані Аго).

Минувшого лїта перебували ми, я і мій приятель, маляр, на однім фільварку в північній части Саволяксу. Фільварок лежав близько пів милї від села; то було пречудне місце посередині довгої коси, що врізувала ся в озеро. Мій приятель вибрав ся там, аби робити знимки з природи, а я ходив довкола него та понайбільше думав; з якою небудь книжкою в руці простягав ся я як довгий на мураву побіч него та деколи дрімав.

Ми жили щасливим і безжурним житєм артистів, радуючись що маємо тілько оріґінальних гадок та твердо пересьвідчені, що маємо силу ті наші гадки привести в дїло.

Господарі фільварку були живі і веселі, властитель балакливий трохи хвалько, але добродушний, дївчата отверті голови і дотепні. Господиня привітлива, лагідна Саволячка, хороша з лиця, господарила тихо і незамітно, але здавало ся, що она головно держить цїлий фільварок в руках. Часто сиділи ми з цїлою родиною по купели і вечери в великій челядній хатї, або на сходах і живо розмавляли часом і до півночи.

Але на фільварку було ще одно єство, що нїколи не брало участи в спільній нашій розмові і як здавало ся не належало до домашної челяди. То був високий, худий чоловік в середнім віцї, темної краски лиця, з глубоко запалими очима і заєдно побуреним волосєм. Вправдї їв він з господарем при тім самім столї і краяв той сам хлїб, але мав окрему миску на молоко і окрему судину з маслом. Коли ми сиділи в челядній хатї, то він сидів на східцях в сїнях, а як ми вийшли до сїний то він лїз по драбині на дах і звідтам з люлькою в зубах дивив ся на озеро. Він майже не випускав з уст люльки і скоро лиш викурив одну, витрясав єї, накладав сьвіжого тютюну і знов закурював. Що иншого не робив він нїколи. Ми нїколи не бачили, аби его посилано до якої роботи чи в поле чи до лїса. Але з вудкою сидів нераз цїлими годинами, а деколи приходила ему охота плести сильця і сїти. Крім того приносив він два рази в тиждни часописи від купця з села і та дорога тревала у него найчастїйше цїлий день. Коли вкінци вернув до дому, мав все в зубах короткий, погризений недокурок циґара, що его відтак викурював в люльцї. Часописи читав найрадше як вертав домів, сїдаючи над ровом, де ми его нераз стрічали на своїх проходах, занятого цїлком читанем.

З початку виминав нас і відвертав голову, коли ми попри него переходили. Але як став нам носити наші часописи, а ми за кождим разом давали ему за дорогу циґаро, осьмілив ся. Здавало ся, що циґара були его слабою стороною, бо навіть як вже набив свою люльку, ховав єї зараз до кишенї і скоро запалював подароване циґаро.

Коли ми пізнїйше розкладали ся коло якої нивки, коло луки або під лїсом, то він ішов слїдом за нами спершу боязливо і здалека, але відтак все близше, доки не міг приглядати ся мальованю якого каменя або пса. Він був тодї так занятий тим приглядане, що забував навіть на люльку. Я придивляв ся ему потайки і бачив напружену увагу і тих звичайно сонних чертах, як він з цїкавостию порівнував краєвид з малюнком на полотнї.

— Чи ви належите також до родини наших господарів? — спитав я его раз, коли він довгий час ішов за нами.

— Нї — відповів розсїяно.

— Ви й не наймит?

— Наймит? — Нї, я не наймит.

Я не міг відважити ся, аби его спитати: „Що ви властиво є?“ Але що він цїлком нам не перешкаджав, то ми дали ему спокій, тим більше що він з власної охоти носив за нами малярскі приклади.

По его мовчаливости здогадували ся ми, що він може свояк господаря і що его ум трохи замрачений.

Раз при нагоді пробовали ми довідати ся дещо о нїм від господаря.

— Єго розумови нїчого не бракує і нашим свояком він не є. Він властиво з паньского роду, але не умів держати себе відповідно. Єго брат, що єсть урядником в столици,

— **Маршалком ради повітової в Косові** вибрано бурмістра з Кут п. Йосифа Сорочиньского.

— **Дешеві мешканя для робітників.** Заряд львівского заведеня обезпеченя робітників від нещастних случаїв, ухвалив, аби для звеличеня цісарского ювілею визначити квоту 100.000 зр. на будову дешевих мешкань для робітників. Для переведеня вступних студий виїхав до Відня і до Триесту директор того заведеня п. Генрих Лям. У Відни і в Триесті заведеня для обезпеченя робітників вже давнїйше займили ся рано справою і одержали від правительства дозвіл ужитя своїх фондів на будову домів для робітників.

— **Дефравдациї перед судом.** Перед трибуналом судиїв присяжних у Львові ставав сими днями 22-лїтний бр. Фридрих Ґостковский, практикант краевої Дирекциї скарбу, обжалований о то, що за помочию квітів, виставлених на імя нежиючого вже радника апеляцийного, Балицкого, побирав через 23 місяцї в головній касї краевій по 200 зр., отже здефравдував разом суму 4.600 зр. Акт обжалованя закидав молодому баронови ще дві инші провини: насильство, якого допустив ся на одній служници і провину против публичної безпечности, бо держав собаку, котра покусала на улици кількоро людий. Дефравдацию викрито в касї ще в червни с. р., але виновника зараз не вислїджено. Доперва случай навів на слїди дефравданта. При плянтованю одної части зелїзничого огороду під Високим Замком, найшли робітники закопану в земли бляшану пушку, а в нїй ріжні урядові документи. Пушку віддано до поліциї і та розглянувшись в найдених паперах, повідомила о тім Фінансову Дирекцию. З дослїдів показало ся, що сховані в пушцї папери то підроблені емеритальні документи і квіти на імя Балицкого. На однім такім квітї пізнано письмо Ґостковского. Доходячи по нитцї до клубка, довідано ся, що Ґостковский в двох послїдних лїтах жив дуже по паньски. Всї дивували ся, звідки рахунковий практикант, що брав 400 зр. річно, міг так виставно жити. Убраня справляв собі у перворядних кравцїв, купив собі за 200 зр. ровер, учив ся кінної їзди, штуки фехтованя, ходив по балях, куповав дорогі китицї, держав собаки і спроваджував дорогі меблї. Кромі сего платив по 80 зр. місячно учителям, котрі приготовляли его до реальної матури, бо Ґостковский, будучи в школї, учив ся так зле, що ледво перейшов чотири кляси, а родичі наміряли навіть віддати его до шевця. Від часу до часу устроював для товаришів по ресторациях бенкети, а коли его питали, звідки має тілько гроший, відповідав, що заробляе в Дирекциї богато з боку, получае дияти, а надто спомагають его щедро мати і бабка. Вправдї таке поясненє видавалось відразу підозрілим, бо анї родичі — его отець е пенсионованим зелїзничим касиєром — анї бабка не мали звідки ему давати таких гроший. Але над тим не ломив собі нїхто голови. Коли-ж дефравдацию викрито, Ґостковский, не маючи тих „бічних доходів“, перестав жити гулящо, а будучи занятим при контованю в бюрах краєвої каси, повишкробував в книжках деякі позициї або позаливав атраментом, а квіти знищив. Ґостковский зразу всї починені ему закиди рішучо заперечував і боронив ся з гори уложеними арґументами. Доперва при тайній розправі, коли ходило о другий его злочин, а іменно о знасилованє служницї, обжалований признав ся до дефравдациї, але відмовив всяких пояснень. Позаяк пошкодована служниця в часї розправи відступила від свого обжалованя, прокуратор ухилив сю справу зпід розправи, по переведеню котрої засуджено Ґостковского за злочин дефравдациї на два і пів року тяжкої вязницї. Засуджений зголосив через своїх оборонцїв відклик від виміру кари.

— **Самоубийство.** В Петербурзї застрілив ся ротмістр ґвардийскої кавалериї ґр. Захар Михайлович Лорис-Мелїков, син бувшого мінїстра і диктатора в послїдних лїтах панованя царя Алєксандра II. Одержавши по вітци значну спадщину, пропустив єї, а вкінци довги довели его до самоубийства.

— **Страшного злочину** допустив ся економ Йосиф Слюп в Бжезї під Пісеком в Чехах. Відпровадивши свої дїти до тестя, уоружив ся револьвером, сокирою і кухонним ножем та пішов до властителя гостинницї Форейта, з котрим жив в неприязни. Прийшовши до гостинницї, стрілив до Форейта, а відтак розпоров ему ножем живіт. Звідтам пішов до свого сусїда Хадіми та тяжко поранив его і его жінку сокирою. Вкінци привязав собі камінь до шиї, вскочив до ставу і утопив ся. Форейт вскорі помер, а Хадіми борють ся зі смертию. Причиною того страшного злочину була месть.

— **Зпід Сянока** пишуть: Стефан Серединьский, селянин з Одрехової під Сяноком підпалив свою власну хату та хату своєї замужної дочки, де сам замкнув ся. Обі хати цїлком погоріли, а в згарищах найдено спаленого Серединьского. Заряджено судове слїдство.

— **Помер** у Львові дня 12 с. м. о. Николай Левицкий, греко-кат. парох Лагодова, перемишляньского повіта, в 78-ім роцї житя а 52-ім сьвященьства. Похорон відбув ся нинї з церкви сьв. Ап. Петра і Павла на Личаківске кладовище.

Розвій і стан „Дністра".

Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові відбула дня 26. жовтня с. р. під проводом віце-президента п. Григория Кузьми і при участи 13 членів Ради і комісаря правительственного ц. к. совітника Намістництва, п. Адольфа Гута, звичайне квартальне засїданє.

На вступі посьвятив предсїдатель теплу згадку памяти бл. п. кард. Сембратовича, почестного президента товариства, котрий дуже ревно занимав ся розвоєм товариства, а навіть брав чинну участь в перших загальних зборах яко предсїдатель. Рада почтила память покійника повстанем з місць і ухвалила умістити портрет покійника в сали засїдань Ради, а саму ухвалу вписати на память вічну до протоколу засїдань.

Відтак Дирекция товариства представила справозданє товариства огневого і кредитового по конець III. кварталу.

В товаристві обезпечень було від 1. сїчня до 30. вересня с. р. 48.878 важних поліс з премією 219.177 зр. 51 кр. на обезпечену вартість 25,395.855 зр. В роцї попереднім було в тім самім часї лише 40.201 важних поліс з премією 182.394 зр. 08 кр. на обезпечену вартість 21,351.507 зр. Сего року було отже більше о 8.677 поліс з премією 36.783 зр. 43 кр. на обезпечену вартість 4,044.348 зр.

Церквів нових прибуло 189 на 506.667 зр. обезпеченої вартости з премією 1.962 зр. 36 кр. Приходств прибуло 128 на обезпечену вартість 296.683 зр. з премією 1.868 зр. 96 кр. Дочисляючи до того премію за обезпеченя церквів і приходств відновлені з року попереднього, було до кінця вересня премії за церкви 13.121 зр. 17 кр. за приходства 12.056 зр. 81 кр. разом 25.177 зр. 98 кр.

В порівнаню до тої суми премії виносили шкоди на церквах і приходствах 15.794 зр. 48 кр. а іменно було шкід на церквах 6 — на движимостях приходских 3 — на приходствах 12 — на движимостях приходских 4.

Всїх шкід до кінця вересня було 576, котрі враз з коштами лїквідациї виносять суму 158.044 зр. 26 кр. з того реасекурация звернула 70.592 зр. 94 кр. отже на власний рахунок остало 87.451 зр. 32 кр.

Більші пожари були: в Торговици п. Товмач 28 шкід, в Пацикові пов. Станиславів 16 шкід, в Жухові пов. Ланцут 13 шкід, в Стремильчу пов. Броди 10 шкід, в Книгиничах пов.

приїхав сюди та помістив его у нас і він мешкає тут вже пять лїт. Стара мати платить менї за него десять марок на місяць і присилає ті гроші просто на мою адресу. Єму самому не дають нїчого, хиба кілька пенні на тютюн і одїж. Але він ті гроші зараз пропиває і мусить відтак вдоволювати ся найлихійшим тютюном та носити хлопску одежу. Ми маємо найстрожший приказ не давати ему нїяких горячих напитків, що найбільше можна ему давати каву.

— Знаєте, чим він перше був?

— Того не знаємо і тяжко, аби то було записане в его паперах. Як раз упив ся, то мав хвалити ся перед жінками, що не все був таким як тепер; подорожував богато по сьвітї, видів столицї многих країв і став би був славним чоловіком, колиб не якісь великі перепони. Як прийде пяний, то маємо з ним дома богато клопоту, але як горівка вишумить, стає знов тихий і мовчаливий. І тому ми пристали, аби его задержати у себе.

— Чи він що робить?

— Не робить нїякої порядної роботи, хиба що в лїтї ловить риби, а в зимі заяцї на сильки. Деколи убере кожух та іде серед найбільшої метелицї до дривітнї і коле там дерево на паливо, або ріже за стайнию четинє. Та робота мусить подобає ся ему, бо нїхто его до неї не силує.

Ми спитали, як він взагалї проводить час.

— В зимі — відповіла господиня, що між тим увійшла між нас до хати — зичить книжки з бібліотеки та читає їх. А як перечитає, то може цїлий день сидїти так з перекривленою головою та курити свою люльку, так як его все бачите. Не говорить нї слова і нїколи не розповість що гадає і думає. Раз — якось ще в першім роцї — купив в склепику паперу та рисував оловцем доми, дерева і люди.

— Як раз занятє для неробів — сказав господар байдужно.

Але мій приятель зацікавив ся і спитав, чи не міг би їх видїти.

— Менї здає ть ся, що ми їх не ховали, але може бути, що де найдуть ся між паперами дївчат. Раз, як був веселий, подарував їм ті образки і хвалив ся, що они вартають кількасот марок. Але очевидно, що то лиш таке говоренє дурнуватого.

Господиня велїла дївчатам переглянути свої папери і там найшли они кілька образків рисованих вправною рукою. Один рисунок зображував комнату з ткацким варстатом під вікном. Женщина, що схилила ся над ткачиною, дуже подабала на старшу дочку дому, коли було подивити ся на неї з заду. На другім папері зачав рисувати коня, що пив воду при керници з жолоба, коло котрого стояв наймит. Третий образок був лиш легко начеркнений, але можна було пізнати, що рисівник хотів зобразити череду, що стояла в димі ватри.

— Алеж то артист! — скрикнув мій приятель. — Подивись лиш як типічно вирисована молода дївчина і як добре уданий кінь! То дуже добрий ескіз. Тепер я починаю его розуміти!

І той дивний чоловік з своїм замилованєм до малярства виступав чим раз яснїйше перед нами. Тепер міг я зрозуміти погляд, з яким він слїдив роботу мого приятеля і порівнував малюнок з природою. У мнї обудила ся охота близше его пізнати і довідати ся щось більше о его житю.

Але на другий день дармо ждали ми на его товариство, хоч мій приятель розпочав новий великий образ над берегом озера зараз за фільварком. Він вертав з риболовлї човном, але скоро нас побачив, не причалив до звичайної пристани, лише висїв трохи дальше і обходив далеко полями, заки увійшов на фільварок.

Цїлий день не виходив до нас, а коли ми его пізнїйше стрітили на сходах, відвернув голову і ледве відповів на наш привіт. Ми відтак довідали ся, що дївчата оповіли ему, що ми бачили его рисунки а він зараз відобрав їм їх та імовірно спалив.

Ми були би певно й від'їхали з фільварку та не довідали ся нїколи, що то за чоловік, що нас чим раз більше цікавив, коли би чистий случай не був відкрив нам цїлої тайни.

* *
*

Вечером в день сьв. Івана розложили ми на горбку за фільварком велику ватру. Позаяк той день був заразом днем уродин мого приятеля, то ми постановили собі запросити старших мужчин на ґроґ, молодих на пиво а женщин на лїмоняду і на тїста. Коли ми робили приготовленя до пиру, сидїв наш чудак на подвірю менше дикий і боязливий як звичайно. І коли ми по спільній купели виходили громадками з фільварку а він як раз стояв побіч, то я спитав его, чи не схоче він прилучити ся до нас та випити з нами чарку ґроґу.

Він подякував очевидячки дуже сердечно, хоч трохи непевно і унимаючись і почав помагати хлопцеви, що ніс за нами коші з пивом.

Рогатин 10 шкід, в Коцурові пов. Бібрка 9 шкід, в Микулинцях пов. Тернопіль 9 шкід, в Батятичах пов. Жовків 10 шкід, Черче пов. Рогатин 5 шкід, Поникива вел. пов. Броди 8 шкід, Тетевчиці пов. Камінка 11 шкід, Дубно пов. Ланьцут 6 шкід, і другий раз 7 шкід, Скалат 6 шкід, Ягольниця пов. Чортків 8 шкід, Сопошин пов. Жовків 6 шкід, Реклинець пов. Жовків 5 шкід, Козлів пов. Бережани 5 шкід, Дмитре пов. Львів 5 шкід, Журів пов. Рогатин 5 шкід і т. д.

В дорозї ласки признано 11 відшкодовань членам, котрі після статута стратили право до відшкодованя в сумі разом 2.651 зр. 12 кр.

Суд мировий відбув ся один раз:

Провізия аґентів виносить 17.731 зр. 90 кр. а всї прочі кошти адміністрациї 30.028 зр. 09 кр. разом 47.759 зр. 99 кр. т. є. $22^3/_4$ % премії.

Фонд резервовий виносив з 30/9 90.840 зр. 87 кр.

Фонд емеритальний урядників товариства, котрий почав творити ся з початком сего року на підставі ухвали послїдних загальних зборів, виносив 2.327 зр. 58 кр.

Цїнні папери виносять разом 133.137 номінальної вартости або 131.037 зр. 60 кр. після курсу т. є. більше ніж в роцї попереднім 10.600 номінальної вартости, взглядно 9.818 зр. 52 кр. вартоси після курсу.

Вкладки банкові і в товариствах кредитових виносили 8.566 зр. 21 кр.

В товаристві взаїмного кредиту „Днїстер“ уділено 422 пожичок в сумі 220.453 корон; сплачено на суму 73.521 кор. 15 сот., з дочисленем пожичок з лїт попередних єсть 1146 пожичок в сумі 430,851 кор. 11 сот. З того єсть сума 258.099 кор. 25 сот. інтабульована; решта в сумі 175·851 корон 86 сот., пожичена за порукою без інтабуляциї. —

Полагоджено просьб від нового року до 30/9 о пожички 676 — признано в 454 случаях: з тих виплачено 401 — відступлено 23, а 30 єсть в току зреалізованя.

Залягало у 204 довжників 14.580 кор. 92 сот.; з того за послїдні 3 місяцї (липень, серпень, вересень) 7.845 кор. 72 сот., а з давнїйших рат сума 6.735 кор. 20 сот., часть з тих рат була за згодою Дирекциї прольонґована.—

Справ спірних відданих на дорогу судову було 17 на суму 4.165 корон 22 сот.

Вкладок щадничих зложено від 1/1 до 30/9 с.р. через 176 вкладчиків на суму 186.383 кор. 77 сот., виняло 84 вкладчиків на суму 90.980 корон 92 сот., остало з днем 30/9 с. р. 508 вкладок в сумі 375.158 корон 90 сот.

Кошта адміністрациї виносили 3.145 кор. 93 сот.

Фонд резервовий побільшив ся о 1.310 корон 36 сот. і виносить 3.291 корон 30 сот.

Специяльна резерва побільшила ся о 88 корон і 88 сот.

Удїли членьскі побільшили ся о 14.393 корон 88 сот. і виносять 51.226 кор. 21 сот.

Капітал власний товариства виносить 54.834 корон 98 сот.

Членів прибуло 342, котрі декляровали 342 удїли в сумі 17.100 корон, убуло 13 членів з 14 удїлами, позістало в року минувшого 941 членів з 980 удїлами, отже єсть з кінцем вересня 1.270 членів з 1.308 декляpованими удїлами; на деклярoвану суму удїлів 65.400 корон вплачено 51.226 корон 21 сот. т. є. 78·32 проц. суми деклярованої або пересїчно 40 корон 18 сот. на одного члена.

Капітал оборотовий 451.269 кор. 86 сот.

Загальний оборот 1,049.672 кор. 75 сот.

По вислуханю справозданя комісиї контрольної, котра зішконтрувала книги обох товариств, касу і цїнні папери, приняла Рада справоздане Дирекциї до відомости.

Дальше полагодила Рада надзиряюча 3 справи відшкодовань членів, котрі по мисли статута утратили право до відшкодованя.

На внесене дирекциї іменувала Рада п. Сидора Британа окінченого правника і кандидата нотарияльного сталим урядником Товариства, удїлила тому право підписувати фірму товариства в заступстві технїчного директора — враз з одним з директорів.

Наконець ухвалила Рада, що Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ має приступити до краевого Союза кредитового з 10 удїлами т. є. з квотою 250 зр. На тім засїдане укінчено.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Стация Буковско-Дінін при зелїзнім шляху Веселї-Межімости-Будвайс уряджена до тепер лиш для руху поспішних посилок і обмеженого руху товарового отвирає з днем 1 падолиста с. р. для загального руху.

Рух льокальний. З днем отвореня руху на льокальній зелїзници Марієнбад-Карльсбад-Дворець центральний, як також на части шляху Людіц-Печау льокальної зелїзницї Раконіц-Пляден-Печау з відногою Противіц-Бушау входить в житє додаток IX. до тариф для перевозу осіб і подорожних пакунків, котрі від 1. січня 1897 обовязують на льокальних зелїзницях, що зістають в зарядї держави, з виїмкою галицких і буковиньских зелїзниць, на котрих не обовязує льокальна тарифа ц. к. австр. зелїзниць держ. з дня 1. січня 1897. — Цїна 10 сотиків.

Північно-нїмецкий, товаровий рух з Галичиною і Буковиною (Часть II, зшитка 1 тарифи). З днем 1 листопада 1898 входить в житє додаток VI.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 падолиста. Є. Вел. Цїсар вернув з Ґеделе. Приїхали також і члени цїсарского Дому, щоби взяти участь в похоронї вел. княг. Тосканьскої.

Константинополь 14 падолиста. Вчера виїхала з Крети вся турецка залога і урядники крім кількох офіцирів, що ще лишили ся.

Канеа 14 падолиста. Повстанцї обіцяли по приїздї кн. Юрия грецкого, котрого сими днями сподїєають ся на острові, віддати оружиє. Жителї острова лагодять торжества на повитанє князя.

Гавана 14 надолиста. Дві компанії полїцийних аґентів збунтували ся і зажадали виплати платнї; їх розброєно і замкнено в касарни, почім настав в містї спокій.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40¹	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

Коли ми вийшли на горбок і уставили там на однім великім плоскім камени ріжнородні напитки, почав він з паробками зносити ріще і гиля на ватру. Від часу до часу переходив він попри нас, кидав принесене ріще на землю і вертав знов до лїса, аби принести більше. Але коли ми попросили его, приладити собі ґроґ, прилучив ся до нас. В нашім кружку сидїв господар і кілька инших селян з сусїдства.

Рука загадочного чоловіка сильно дрожала, коли він наливав води до склянки а пальцї судорожно скривили ся виймаючи з цукорницї кусники цукру і лиш з трудом міг він вкинути кілька кусників до води.

Видко було, що вже давно не робив він ґроґу. Ми торкнули ся з ним як і з иншими та говорили дальше о погодї і о вітрі, о урожаях та виглядах на збірку і не звертали на него уваги. Між тим він скоро пив свій ґроґ та сильно потягав своє циґаро, випаливши его аж до самої бавовни, а хоч нїхто его не просив, взяв зараз друге циґаро і закурив.

Але нараз спитав:

— Може би вже запалити ватру?

Він дивив ся нам просто в очи і его неподвижне лице трохи оживило ся. Щось було в нїм веселого і его звичайна боязливість зникла. А коли ми крикнули на хлопців, аби розпалили огонь, він вхопив свою склянку і сказав торжественно:

— Чи можу випити на ваше здоровлє?... Ми ще не представили ся.... моє імя Форсберґ.

Ми подякували ему, а він душком випив склянку до половини.

Ми всї вийшли на горбок, аби придивити ся, як будуть розкладати огонь. Він радив хлопцям підпалити ватру в кількох місцях нараз.

— Побачите як огонь бухне — сказав.

Ми стояли довкола огню, котрого полумінь з кількох сторін нараз бігла до вершка уставленої посеред ватри високої ялиці. Дійшовши до вершка полумінь бухнула високо і лизала довгими язиками теплий воздух.

Малі хлопцї кричали „гурра!“ і від часу до часу кидали вязанку ріща в середину ватри на жир огневи.

Між тим я приглядав ся Форсберґови, що стояв побіч мене і невпинно дивив ся у огонь.

Стояв з розкраченими ногами, руками в кишенях, з насуненим на одно ухо капелюхом і з погаслим кусником циґара в устах. В его очах яснів поважний слїдячий погляд, той погляд, який часто являє ся у маляря, коли він найде щось цїкавого. І нараз простягнув руку, показав на небо та на ясніючу луну і сказав до мене:

— Той вид он-там пречудний.

— Справдї — відповів я трохи здивований.

— Небо онтам — видите — яке оно аксамітно-чорне, а там дальше той перехід до яснїйшого. Подивіть ся на червоні лиця і синї запаски дївчат, як ті краски яснїють; то чудесне, правда? А там знов далеко переважає сьвітло неба.

— Правда — сказав я немогучи в тій хвили найти иншої відповіди, але тепер не міг я вже здержати ся, аби не спитати его:

— Ви маляр?

— Так, я колись малював.

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).